

VE VÍRECH OSUDU.

Román. — Anglicky napsala May Flemingová.

"Jest to šlechetství — zaslepenost od tebe, Henriku," pravila. "Děvče není ze vznešeného rodu. Ve společnosti jsi považována za příbuznou lorda Montalienu, za sirotku, ale tím není. Její otec žije v Americe v dobrovolném vyhnanství, a matka její je bíhý ví kde. Ani nevím, byli-li její rodiče zákonitě oddáni. Právím to pouze tobě. Mám to děvat tuze ráda, ale jak jsem řekla, ona se ti nevyrovná rodem, a není ženou, jaké vědovody z Klaronaldu obvyčejně za manželky si zvolili."

Byla hrdá, citlivá, a velice si ho vážila. "Chci se státí vaší ženou," pravila jednoduše. "Vím, že vám budu věrnou ženou, ale milující snad teprve — časem."

Nežaládl více. Polbil vědně její krásnou malou ruku — a byla zasouhlasena s vědovodu z Klaronaldu. Sňatek měl býti konán ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila. K čemu čekati? Vždyť i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna. — Stane se vědovkyní.

"Jak jest to podivné!" pravila s úsměvem, dívaje se do zrcadla. "Já, malá Polly Masonová, stannu se ve třech týdnech vědovkyní. Připadá mi to jako krásná pohádka!"

Vypadala dnes velmi krásně; byla oděna v bílý nádherný šat, s lesknoucími se demanty v tvarvzlatých vlasech. Jakýsi starý ministr se veselé k ní přiblížil, a tisknuv jí ruku, přál jí štěstí k jejímu zasnoubení. "Bylo mi řečeno, že jest Klaronald velmi šťasten! Pochopuji ho úplně, a ujišťuji vás, miss Lisleová, že nebýt tak stará a nemaje již jedné ženy, stal bych se jeho sokem."

Vědova stála vedle ní. Ona se zaržela a upřímně se zasmála. "Vaše Excelence by byla i v nejvyšším stáří nebezpečným sokem," pravila.

Sotva že vyřkla tato slova a odvrátila se s ruměncem a úsměvem na tváři, zbledla jako smrt. Což vstal z mrtvých? Tam stál nedaleko od ní, pohlížeje na ni vášně — Vít Earlscourt!

Vít Earlscourt! Nebyl to žádný klam smyslů, nebyl to stín mrtvého; byl to živý, statný muž! Byl poněkud slabší, temnější pleť, jaksi unavenější a vážný, jako by byl v pozdních letech mnoha trpěl, ale přes to vše byl to — Vít Earlscourt! Nevykřikla, neodmlkla, aťkoliv vše kolem ní splývalo v jedno, a v ústích měla hučení spousty vod. Stála nehybně, se široce rozvětvenými očima, a z tváře zmizela jí poslední krůpěť krve.

Po několika vteřinách, připadajících jí nekonečným, došel k jejímu uchu hlas vědovčiny jako by z dál: "Pavline, jste churava — vždyť omdlíte! Pro boha, sedněte si na okamžik, než přinesu sklenici vody!"

Uchopila se lenochu židle, kterou jí přinesl a hleděla za odcházejícím. Pak sebrala s největším namáháním svých pět smyslů a chystala se opustiti komnatu.

Byla hrdá, citlivá, a velice si ho vážila. "Chci se státí vaší ženou," pravila jednoduše. "Vím, že vám budu věrnou ženou, ale milující snad teprve — časem."

Nežaládl více. Polbil vědně její krásnou malou ruku — a byla zasouhlasena s vědovodu z Klaronaldu. Sňatek měl býti konán ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila. K čemu čekati? Vždyť i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna. — Stane se vědovkyní.

"Jak jest to podivné!" pravila s úsměvem, dívaje se do zrcadla. "Já, malá Polly Masonová, stannu se ve třech týdnech vědovkyní. Připadá mi to jako krásná pohádka!"

Vypadala dnes velmi krásně; byla oděna v bílý nádherný šat, s lesknoucími se demanty v tvarvzlatých vlasech. Jakýsi starý ministr se veselé k ní přiblížil, a tisknuv jí ruku, přál jí štěstí k jejímu zasnoubení. "Bylo mi řečeno, že jest Klaronald velmi šťasten! Pochopuji ho úplně, a ujišťuji vás, miss Lisleová, že nebýt tak stará a nemaje již jedné ženy, stal bych se jeho sokem."

Vědova stála vedle ní. Ona se zaržela a upřímně se zasmála. "Vaše Excelence by byla i v nejvyšším stáří nebezpečným sokem," pravila.

Sotva že vyřkla tato slova a odvrátila se s ruměncem a úsměvem na tváři, zbledla jako smrt. Což vstal z mrtvých? Tam stál nedaleko od ní, pohlížeje na ni vášně — Vít Earlscourt!

Vít Earlscourt! Nebyl to žádný klam smyslů, nebyl to stín mrtvého; byl to živý, statný muž! Byl poněkud slabší, temnější pleť, jaksi unavenější a vážný, jako by byl v pozdních letech mnoha trpěl, ale přes to vše byl to — Vít Earlscourt! Nevykřikla, neodmlkla, aťkoliv vše kolem ní splývalo v jedno, a v ústích měla hučení spousty vod. Stála nehybně, se široce rozvětvenými očima, a z tváře zmizela jí poslední krůpěť krve.

Po několika vteřinách, připadajících jí nekonečným, došel k jejímu uchu hlas vědovčiny jako by z dál: "Pavline, jste churava — vždyť omdlíte! Pro boha, sedněte si na okamžik, než přinesu sklenici vody!"

Uchopila se lenochu židle, kterou jí přinesl a hleděla za odcházejícím. Pak sebrala s největším namáháním svých pět smyslů a chystala se opustiti komnatu.

Byla hrdá, citlivá, a velice si ho vážila. "Chci se státí vaší ženou," pravila jednoduše. "Vím, že vám budu věrnou ženou, ale milující snad teprve — časem."

Nežaládl více. Polbil vědně její krásnou malou ruku — a byla zasouhlasena s vědovodu z Klaronaldu. Sňatek měl býti konán ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila. K čemu čekati? Vždyť i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna. — Stane se vědovkyní.

"Jak jest to podivné!" pravila s úsměvem, dívaje se do zrcadla. "Já, malá Polly Masonová, stannu se ve třech týdnech vědovkyní. Připadá mi to jako krásná pohádka!"

Vypadala dnes velmi krásně; byla oděna v bílý nádherný šat, s lesknoucími se demanty v tvarvzlatých vlasech. Jakýsi starý ministr se veselé k ní přiblížil, a tisknuv jí ruku, přál jí štěstí k jejímu zasnoubení. "Bylo mi řečeno, že jest Klaronald velmi šťasten! Pochopuji ho úplně, a ujišťuji vás, miss Lisleová, že nebýt tak stará a nemaje již jedné ženy, stal bych se jeho sokem."

Vědova stála vedle ní. Ona se zaržela a upřímně se zasmála. "Vaše Excelence by byla i v nejvyšším stáří nebezpečným sokem," pravila.

Sotva že vyřkla tato slova a odvrátila se s ruměncem a úsměvem na tváři, zbledla jako smrt. Což vstal z mrtvých? Tam stál nedaleko od ní, pohlížeje na ni vášně — Vít Earlscourt!

Vít Earlscourt! Nebyl to žádný klam smyslů, nebyl to stín mrtvého; byl to živý, statný muž! Byl poněkud slabší, temnější pleť, jaksi unavenější a vážný, jako by byl v pozdních letech mnoha trpěl, ale přes to vše byl to — Vít Earlscourt! Nevykřikla, neodmlkla, aťkoliv vše kolem ní splývalo v jedno, a v ústích měla hučení spousty vod. Stála nehybně, se široce rozvětvenými očima, a z tváře zmizela jí poslední krůpěť krve.

Po několika vteřinách, připadajících jí nekonečným, došel k jejímu uchu hlas vědovčiny jako by z dál: "Pavline, jste churava — vždyť omdlíte! Pro boha, sedněte si na okamžik, než přinesu sklenici vody!"

Uchopila se lenochu židle, kterou jí přinesl a hleděla za odcházejícím. Pak sebrala s největším namáháním svých pět smyslů a chystala se opustiti komnatu.

Byla hrdá, citlivá, a velice si ho vážila. "Chci se státí vaší ženou," pravila jednoduše. "Vím, že vám budu věrnou ženou, ale milující snad teprve — časem."

Nežaládl více. Polbil vědně její krásnou malou ruku — a byla zasouhlasena s vědovodu z Klaronaldu. Sňatek měl býti konán ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila. K čemu čekati? Vždyť i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna. — Stane se vědovkyní.

"Jak jest to podivné!" pravila s úsměvem, dívaje se do zrcadla. "Já, malá Polly Masonová, stannu se ve třech týdnech vědovkyní. Připadá mi to jako krásná pohádka!"

Vypadala dnes velmi krásně; byla oděna v bílý nádherný šat, s lesknoucími se demanty v tvarvzlatých vlasech. Jakýsi starý ministr se veselé k ní přiblížil, a tisknuv jí ruku, přál jí štěstí k jejímu zasnoubení. "Bylo mi řečeno, že jest Klaronald velmi šťasten! Pochopuji ho úplně, a ujišťuji vás, miss Lisleová, že nebýt tak stará a nemaje již jedné ženy, stal bych se jeho sokem."

Vědova stála vedle ní. Ona se zaržela a upřímně se zasmála. "Vaše Excelence by byla i v nejvyšším stáří nebezpečným sokem," pravila.

Sotva že vyřkla tato slova a odvrátila se s ruměncem a úsměvem na tváři, zbledla jako smrt. Což vstal z mrtvých? Tam stál nedaleko od ní, pohlížeje na ni vášně — Vít Earlscourt!

Vít Earlscourt! Nebyl to žádný klam smyslů, nebyl to stín mrtvého; byl to živý, statný muž! Byl poněkud slabší, temnější pleť, jaksi unavenější a vážný, jako by byl v pozdních letech mnoha trpěl, ale přes to vše byl to — Vít Earlscourt! Nevykřikla, neodmlkla, aťkoliv vše kolem ní splývalo v jedno, a v ústích měla hučení spousty vod. Stála nehybně, se široce rozvětvenými očima, a z tváře zmizela jí poslední krůpěť krve.

Po několika vteřinách, připadajících jí nekonečným, došel k jejímu uchu hlas vědovčiny jako by z dál: "Pavline, jste churava — vždyť omdlíte! Pro boha, sedněte si na okamžik, než přinesu sklenici vody!"

Uchopila se lenochu židle, kterou jí přinesl a hleděla za odcházejícím. Pak sebrala s největším namáháním svých pět smyslů a chystala se opustiti komnatu.

Byla hrdá, citlivá, a velice si ho vážila. "Chci se státí vaší ženou," pravila jednoduše. "Vím, že vám budu věrnou ženou, ale milující snad teprve — časem."

Nežaládl více. Polbil vědně její krásnou malou ruku — a byla zasouhlasena s vědovodu z Klaronaldu. Sňatek měl býti konán ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila. K čemu čekati? Vždyť i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna. — Stane se vědovkyní.

"Jak jest to podivné!" pravila s úsměvem, dívaje se do zrcadla. "Já, malá Polly Masonová, stannu se ve třech týdnech vědovkyní. Připadá mi to jako krásná pohádka!"

Vypadala dnes velmi krásně; byla oděna v bílý nádherný šat, s lesknoucími se demanty v tvarvzlatých vlasech. Jakýsi starý ministr se veselé k ní přiblížil, a tisknuv jí ruku, přál jí štěstí k jejímu zasnoubení. "Bylo mi řečeno, že jest Klaronald velmi šťasten! Pochopuji ho úplně, a ujišťuji vás, miss Lisleová, že nebýt tak stará a nemaje již jedné ženy, stal bych se jeho sokem."

Vědova stála vedle ní. Ona se zaržela a upřímně se zasmála. "Vaše Excelence by byla i v nejvyšším stáří nebezpečným sokem," pravila.

Sotva že vyřkla tato slova a odvrátila se s ruměncem a úsměvem na tváři, zbledla jako smrt. Což vstal z mrtvých? Tam stál nedaleko od ní, pohlížeje na ni vášně — Vít Earlscourt!

Vít Earlscourt! Nebyl to žádný klam smyslů, nebyl to stín mrtvého; byl to živý, statný muž! Byl poněkud slabší, temnější pleť, jaksi unavenější a vážný, jako by byl v pozdních letech mnoha trpěl, ale přes to vše byl to — Vít Earlscourt! Nevykřikla, neodmlkla, aťkoliv vše kolem ní splývalo v jedno, a v ústích měla hučení spousty vod. Stála nehybně, se široce rozvětvenými očima, a z tváře zmizela jí poslední krůpěť krve.

Po několika vteřinách, připadajících jí nekonečným, došel k jejímu uchu hlas vědovčiny jako by z dál: "Pavline, jste churava — vždyť omdlíte! Pro boha, sedněte si na okamžik, než přinesu sklenici vody!"

Uchopila se lenochu židle, kterou jí přinesl a hleděla za odcházejícím. Pak sebrala s největším namáháním svých pět smyslů a chystala se opustiti komnatu.

Byla hrdá, citlivá, a velice si ho vážila. "Chci se státí vaší ženou," pravila jednoduše. "Vím, že vám budu věrnou ženou, ale milující snad teprve — časem."

Nežaládl více. Polbil vědně její krásnou malou ruku — a byla zasouhlasena s vědovodu z Klaronaldu. Sňatek měl býti konán ve třech týdnech; měl na spěch a ona k tomu svolila. K čemu čekati? Vždyť i jeho matka svolila ráda, když viděla, že na tom závisí štěstí jejího syna. — Stane se vědovkyní.

"Jak jest to podivné!" pravila s úsměvem, dívaje se do zrcadla. "Já, malá Polly Masonová, stannu se ve třech týdnech vědovkyní. Připadá mi to jako krásná pohádka!"

Vypadala dnes velmi krásně; byla oděna v bílý nádherný šat, s lesknoucími se demanty v tvarvzlatých vlasech. Jakýsi starý ministr se veselé k ní přiblížil, a tisknuv jí ruku, přál jí štěstí k jejímu zasnoubení. "Bylo mi řečeno, že jest Klaronald velmi šťasten! Pochopuji ho úplně, a ujišťuji vás, miss Lisleová, že nebýt tak stará a nemaje již jedné ženy, stal bych se jeho sokem."

Vědova stála vedle ní. Ona se zaržela a upřímně se zasmála. "Vaše Excelence by byla i v nejvyšším stáří nebezpečným sokem," pravila.

Sotva že vyřkla tato slova a odvrátila se s ruměncem a úsměvem na tváři, zbledla jako smrt. Což vstal z mrtvých? Tam stál nedaleko od ní, pohlížeje na ni vášně — Vít Earlscourt!

Vít Earlscourt! Nebyl to žádný klam smyslů, nebyl to stín mrtvého; byl to živý, statný muž! Byl poněkud slabší, temnější pleť, jaksi unavenější a vážný, jako by byl v pozdních letech mnoha trpěl, ale přes to vše byl to — Vít Earlscourt! Nevykřikla, neodmlkla, aťkoliv vše kolem ní splývalo v jedno, a v ústích měla hučení spousty vod. Stála nehybně, se široce rozvětvenými očima, a z tváře zmizela jí poslední krůpěť krve.

Po několika vteřinách, připadajících jí nekonečným, došel k jejímu uchu hlas vědovčiny jako by z dál: "Pavline, jste churava — vždyť omdlíte! Pro boha, sedněte si na okamžik, než přinesu sklenici vody!"

Uchopila se lenochu židle, kterou jí přinesl a hleděla za odcházejícím. Pak sebrala s největším namáháním svých pět smyslů a chystala se opustiti komnatu.